

то са испѣждаше презъ нашыѣ уста, ноздры и уши; бѣхмы принудены да са боримъ съ волныѣ за да са покачимъ пакъ на този стълпъ. Нѣкога още нѣкоя волна голѣма като гора разбиваше са надъ насъ, и ный са държахмы ѣко за да не бы въ този силенъ тласкъкъ истървемъ стълпа, който ни бѣше едничката надѣжда.

„Когато са намѣрвахмы въ туй ужасно положеніе, Менторъ, тихъ както е сега на тѣзи морава, ми думаше: Вѣрвате ли вый Телѣмахе, че животътъ ви може да са предостави на вѣтроветъ и на волныѣ? Вѣрвате ли че тѣ можтъ да вы погубиѣтъ безъ повелѣніе то на боговетъ? Не, не: боговетъ рѣшаватъ за сичко. Слѣдователно не морето, но боговетъ трѣба чловѣкъ да са бои. Бждете ли на дѣното на морето, ржката на Юпитера може да вы извади отъ тамъ. Бждете ли на Олимпъ, отъ дѣто быхте гледали звѣздыѣ подъ краката си, Юпитеръ може да вы потопаи въ дѣното на бездната, или да вы хвърли въ пламъцыѣ на черныя Тартаръ. Азъ слушахъ и са чудяхъ на тѣзи рѣчи които ма утѣшавахъ нѣколко но немахъ доста свободенъ духъ за да му отговорѣж. Ный никакъ не можахмы да са видимъ единъ другый. Преминахмы сичката ноцъ като треперяхмы отъ студъ и полумъртвы, безъ да знаимы на кждѣ ны тласкаше бурята. Найподиръ вѣтроветъ наченххх да са укротяватъ, и морето което бучеше, приличаше на чловѣкъ който слѣдъ една дълга сѣрдня намѣрва са еще разстроенъ, смутенъ и уморенъ отъ собственната си ярость; то глухо шумтѣше, неговыѣ волны не бѣхх вече поголѣмы отъ брѣзныѣ които са виждатъ по работено поле.

„Между туй Зората отвори на Слънцето златыѣ небесныѣ врата, и ни предвѣсти добъръ день. Истокъ цѣль бѣ въ огънь; и звѣздыѣ, които бѣхх толкози врѣме затулени показахъ са изново, и побѣгниххх при приближаваньето на Феба. Ный съзрѣхмы отъ далечъ земята, и вѣтѣрѣтъ ны приближаваше къмъ нея: тогази азъ осѣтихъ да са възражда надѣждата въ сѣрцето ми. Но ный не видѣхмы никого отъ нашыѣ другари: повидимому тѣ са уплашихх, и бурята гы потопаи сичкыѣ тѣ съ кораба. Когато доближихмы земята, морето ны тласкаше къмъ острыѣ канары които ни бѣхх стро-